

Als Miranda van haar werk thuiskomt treft ze op de bank haar nieuwe liefde Brendan aan, lezend in haar dagboek. Ze is woest, verbreekt de relatie en zet hem de deur uit. Twee weken later spreekt Miranda haar zusje Kerry, die er fantastisch uitziet en verliefd blijkt te zijn. Er is een nieuwe man in haar leven, hij heet Brendan. Wat als een ongemakkelijke situatie begint, wordt al snel een kwelling en uiteindelijk zelfs nog angstaanjagender dan Miranda's ergste nachtmerrie.

Achter de naam Nicci French gaat het Britse schrijversechtpaar Nicci Gerrard en Sean French schuil. Dit wereldberoemde duo schreef al vijftien thrillers en vele korte verhalen. In totaal werden in ons land meer dan zes miljoen exemplaren van hun werk verkocht.

'Zeer dreigend.' – *VN's Detective & Thrillergids*

'Mooi verhaal, mooi verteld, met een mooie plot en zeker met een mooi einde. Weer voldoet Nicci French aan de hooggespannen verwachtingen.' – *De Limburger*

'IJzig spannend.' – *Algemeen Dagblad*

'Weer een topper!' – *Cosmopolitan*

Van Nicci French verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Het geheugenspel

Het veilige huis

Bezeten van mij

Onderhuids

De rode kamer

De bewoonde wereld

Verlies

De mensen die weggingen

Vang me als ik val

Verloren

Tot het voorbij is

Wat te doen als iemand sterft

Medeplichtig

Blauwe maandag

Dinsdag is voorbij

Wachten op woensdag

NICCI
FRENCH

DE VERBORGEN
GLIMLACH

Vertaald door
Molly van Gelder en
Elco Vijzelaar

Anthos | Amsterdam

Eerste druk 2003
Negenentwintigste druk 2013

ISBN 978 90 414 2438 9
© 2003 Joined-Up Writing
© 2003 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam,
Molly van Gelder en Eelco Vijzelaar
Vertaling nawerk Irving Pardoën
Oorspronkelijke titel *Secret Smile*
Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, Londen
Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam
Omslagillustratie © Vanesa Muñoz/Arcangel Images
Foto auteurs Annemarieke van den Broek

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Patrick en Norma

1

De laatste tijd heb ik een droom, steeds dezelfde droom, en elke keer denk ik dat het echt is. Ik sta weer op de ijsbaan, op de middag dat ik Brendan voor het eerst ontmoette. De kou bijt in mijn gezicht. Ik hoor het gekras van de schaatsen op het ijs en dan zie ik hem. Hij kijkt naar me met die vreemde blik van hem, alsof hij me wel ziet, maar eigenlijk met iets anders bezig is. Ik zie weer heel goed hoe knap hij is, al valt dat misschien niet iedereen op. Zijn ravenzwarte haar glanst. Hij heeft een ovaal gezicht, scherp uitstekende jukbeenderen en een puntige kin. Er ligt een geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij de grap sneller doorheeft dan de anderen. Dat vind ik leuk aan hem. Hij kijkt me aan, dan kijkt hij nog eens en komt naar me toe. In mijn droom denk ik: mooi zo. Ik mag het nog een keer overdoen. Het hoeft niet te gebeuren. Deze keer kan ik hem tegenhouden, nu meteen, voordat het zelfs maar is begonnen.

Maar ik hou hem niet tegen. Ik glimlach om wat hij tegen me zegt en ik zeg wat terug. Ik kan de woorden niet verstaan en ik weet niet wat ze betekenen, maar het moet wel leuk zijn, want Brendan lacht en ik lach terug, en zo gaat het heen en weer. We zijn net acteurs in een langlopende toneelvoorstelling. We kunnen blindelings onze tekst opzeggen. Ik weet precies hoe het met het meisje en de jongen afloopt. Ze kennen elkaar niet, maar hij is een vriend van een vriend van haar, dus het verbaast hen dat ze

elkaar nooit eerder zijn tegengekomen. Ik probeer mezelf tegen te houden in de droom. Ik weet dat het een droom is, maar toch ook weer niet. Een ijsbaan is een geschikte ontmoetingsplaats voor een meisje en een jongen, vooral als ze allebei niet kunnen schaatsen. Ze moeten dan houvast zoeken bij elkaar, de jongen moet zijn sterke arm wel om het meisje heen slaan en ze helpen elkaar overeind en lachen om hun gezamenlijke geklungel. Haar veters zijn vastgevroren en hij helpt haar om ze los te maken, ze legt haar voet op zijn schoot zodat hij er beter bij kan. Als de groep uit elkaar gaat, ligt het voor de hand dat de jongen het telefoonnummer van het meisje vraagt.

Het meisje merkt tot haar verbazing dat ze even aarzelt. Het was leuk, maar heeft ze hier nu wel behoefte aan? Ze kijkt de jongen aan. Zijn ogen schitteren van de kou. Hij lacht haar verwachtingsvol toe. Het lijkt haar makkelijker om hem maar gewoon haar nummer te geven, dus dat doet ze, ook al schreeuw ik tegen haar dat ze dat niet moet doen. Maar mijn geschreeuw maakt geen geluid. Ik ben natuurlijk dat meisje, maar zij weet niet wat er gaat gebeuren en ik wel.

Ik vraag me af hoe het kan dat ik weet wat er gaat gebeuren. Ik weet dat ze twee keer met elkaar gaan afspreken, iets drinken, naar de film, en daarna denkt ze thuis op de bank: ach, vooruit. Dus ik denk: als ik weet wat er gaat gebeuren, moet dat betekenen dat ik er niets aan kan veranderen. Op geen enkele manier. Ik weet dat ze nog twee keer met elkaar naar bed gaan, of is het drie keer? Steeds bij het meisje thuis. Na de tweede keer ziet ze een vreemde tandenborstel naast de hare in de beker staan. Ze is even in verwarring. Ze moet erover nadenken. Maar daar krijgt ze nauwelijks tijd voor. De volgende middag wordt de beslissing namelijk al voor haar genomen. Ongeveer op dat moment, als het meisje thuiskomt van haar werk en de deur van haar appartement opendoet, word ik wakker.

Na weken van grijs en miezerig weer was het een prachtige herfst-dag. Een blauwe lucht die al iets van zijn schittering kwijtraakte, een fellewind die verkleurde bladeren van de bomen rukte. Ik had een lange dag achter de rug, die ik grotendeels op een ladder had doorgebracht om een plafond te schilderen, dus ik had pijn in mijn nek en rechterarm en eigenlijk in mijn hele lichaam. Op mijn knokkels en in mijn haar zaten witte verfspatten. Ik verheugde me op een avondje alleen: een warm bad, eten voor de tv in mijn badjas. Crackers met kaas, had ik in gedachten. En koud bier.

Ik deed de voordeur open en liep naar binnen. Mijn tas liet ik op de grond ploffen. Toen zag ik hem. Brendan zat op de bank, of beter gezegd, hij lag languit. Naast hem op de grond stond een kopje thee en hij was een boekje aan het lezen, dat hij dichtklapte toen ik binnenkwam.

‘Miranda.’ Hij haalde met een zwaai zijn benen van het kussen en kwam overeind. ‘Ik dacht dat je later thuis zou zijn.’ Hij legde zijn handen op mijn schouders en zoende me op mijn mond. ‘Wil je thee? Er is nog, hoor. Je ziet er afgepeigerd uit.’

Ik kon bijna niet bedenken wat ik het eerst zou vragen. Hij wist nauwelijks wat voor werk ik deed, dus hoe kon hij dan weten wanneer ik daarmee klaar zou zijn? Maar de belangrijkste vraag was: wat deed hij in mijn huis? Het leek alsof hij bij me was ingetrokken.

‘Wat krijgen we nou?’

‘Ik ben zo vrij geweest om vast naar binnen te gaan,’ zei hij. ‘Ik heb de sleutels onder de bloempot gepakt. Dat vind je toch wel goed? Er zit verf in je haar, weet je dat?’

Ik bukte en pakte het boekje dat op de bank lag. Een versleten schrift met harde kaft, verschoten rood, de rug gescheurd. Het was een van mijn oude dagboeken.

‘Dat is privé,’ zei ik. ‘Privé!’

‘Ik kon het niet laten,’ zei hij met zijn kwajongensachtige lachje. Maar toen hij de uitdrukking op mijn gezicht zag, deed hij zijn

handen omhoog. 'Oké, ik snap het, sorry, ik had het niet moeten doen. Maar ik wil alles van je weten. Ik wou alleen maar even kijken wat voor iemand je was voordat ik je kende.' Hij stak zijn hand uit en streek zachtjes door mijn haar waar de verf zat, alsof hij die wilde wegvegen. Ik sprong achteruit.

'Dat had je niet mogen doen.'

Weer dat lachje.

'Ik zal het nooit meer doen,' zei hij op een quasi-verontschuldigende toon. 'Goed?'

Ik haalde diep adem. Nee, het was niet goed.

'Er staan dingen in van toen je zeventien was,' zei hij. 'Leuk, om over jou als zeventienjarige te fantaseren.'

Terwijl ik naar Brendan keek, leek hij al in de verte te verdwijnen. Hij stond op het perron en ik zat in de trein die wegreed en hem voorgoed achterliet. Ik bedacht hoe je zoiets zo duidelijk en definitief mogelijk zegt. Bijvoorbeeld: ik denk niet dat het nog werkt tussen ons. Alsof onze relatie een machine was die het niet meer deed, omdat er een belangrijk onderdeel zoek was. Of: ik denk niet dat we verder moeten gaan. Alsof we allebei over een weg liepen en jij vooruit had gekeken en gezien had dat de weg zich splitste of in stenen en braamstruiken doodliep. Of: ik wil je niet meer zien. Alleen bedoel je dan natuurlijk niet *zien*, maar aanraken, vasthouden, voelen, willen. En als hij vraagt: waarom is het uit? wat heb ik verkeerd gedaan? dan zeg je niet: je werkt me op mijn zenuwen, ik erger me ineens dood aan dat lachje van jou, ik ben verliefd op een ander. Nee, je zegt natuurlijk dat hij niets verkeerd heeft gedaan. Het ligt niet aan hem, maar aan jou. Die dingen leren we allemaal.

Bijna voordat ik wist wat ik ging doen, zei ik: 'Ik denk niet dat we hiermee door moeten gaan.'

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet. Toen deed hij een stap naar voren en legde zijn hand op mijn schouder. 'Miranda,' zei hij.

‘Sorry, Brendan.’ Ik probeerde nog iets anders te verzinnen, maar ik hield me in.

Zijn hand lag nog op mijn schouder.

‘Je bent natuurlijk doodop,’ zei hij. ‘Ga lekker in bad en trek schone kleren aan.’

Ik dook onder zijn hand uit.

‘Ik meen het.’

‘Dacht het niet.’

‘Wat?’

‘Moet je soms ongesteld worden?’

‘Brendan...’

‘Het is zo’n beetje de tijd, toch?’

‘Dit is geen spelletje.’

‘Miranda.’ Zijn stem had een sussende toon, alsof ik een schrikachtig paard was en hij met een suikerklontje op zijn uitgestrekte hand naar me toe liep. ‘We hebben het veel te fijn gehad om het zomaar uit te maken. Al die heerlijke dagen en nachten.’

‘Acht,’ zei ik.

‘Wat?’

‘We hebben elkaar acht keer gezien. Of minder zelfs.’

‘Maar elke keer was bijzonder.’

Ik zei niet dat dit niet voor mij gold, al was dat de waarheid. Je zegt niet dat het eigenlijk niets om het lijf had, dat doe je niet. Het was gewoon gebeurd, punt uit. Ik haalde mijn schouders op. Ik had geen zin om op mijn strepen te gaan staan. Ik had geen zin in een discussie. Ik wilde dat hij wegging.

‘Ik heb vanavond met een paar vrienden van me afgesproken om iets te drinken. Ik zei dat jij ook zou komen.’

‘Wat?’ zei ik.

‘Over een halfuur.’

Ik staarde hem aan.

‘Gewoon even iets drinken.’

‘Dus jij wil dat we naar de kroeg gaan en net doen alsof we nog bij elkaar zijn?’

‘Dit heeft wat tijd nodig,’ zei hij.

Het klonk lachwekkend, hij was net een relatietherapeut die zijn obligate advies geeft aan een stel dat al jaren samen is, met kinderen en een hypotheek, en ik kon me dan ook niet inhouden. Ik schoot in de lach. Maar meteen daarna hield ik op, omdat ik het gemeen vond. Hij wist een glimlach te voorschijn te toveren die niet echt een glimlach was, een grimas, waarbij hij zijn lippen optrok als een roofdier dat zijn tanden laat zien.

‘Dus jij lacht,’ zei hij na een tijdje. ‘Jij doet zoiets gemeens en dan ga je lachen.’

‘Sorry,’ zei ik, nog wat lacherig. ‘Dat komt van de zenuwen.’

‘Heb je ook zo tegen je zusje gedaan?’

‘Mijn zusje?’ Het leek plotseling kil te worden om me heen.

‘Ja. Kerry.’ Hij sprak haar naam zachtjes, mijmerend uit. ‘Dat lees ik net in je dagboek. Ik weet er alles van. Nou?’

Ik liep naar de deur en rukte die open. De lucht was nog blauw en de wind bracht verkoeling op mijn gloeiende gezicht.

‘Sodemieter op,’ zei ik.

‘Miranda.’

‘M’n huis uit.’

Hij ging weg. Ik deed de deur zachtjes dicht, zodat hij niet zou denken dat ik die achter hem dichtsmeeft. Ik voelde me opeens misselijk. Eten voor de tv, waar ik me zo op had verheugd, kon ik wel vergeten. Ik dronk alleen een glas water en ging naar bed, maar slapen kon ik niet.

Mijn relatie met Brendan had zo kort geduurd dat mijn beste vriendin Laura, die in die tijd met vakantie was, er helemaal niets van had meegemaakt. Toen ze terug was en me belde om te vertellen dat Tony en zij het zo heerlijk hadden gehad, was het al zo lang geleden dat ik niet eens meer de moeite nam om haar over Brendan te vertellen. Ik hoorde haar verhalen over de vakantie en het weer en het eten geduldig aan. Toen ze me vroeg of ik een vriendje had, zei ik nee. Wat raar, zei ze, want ze had wel zoiets gehoord.

Maar ik zei dat het niet veel had voorgesteld en dat het nu alweer voorbij was. Giechelend zei ze dat ze er alles van wilde weten, waarop ik zei dat er niets over te vertellen viel. Helemaal niets.

2

Twee weken nadat Brendan was weggegaan, toen ik om halfdrie 's middags op een ladder stond en de kwast omhoogstak om een hoekje te pakken, ging mijn mobiele telefoon. Ik realiseerde me dat die in de zak van mijn jasje zat en dat ik mijn jasje niet aanhad. We werkten in een nieuwbouwhuis in Blackheath, een en al rechte lijnen, glas en grenen. Ik schilderde het hout met een speciale, bijna transparante witte verf op oliebasis, die voor veel geld uit Zweden was gehaald. Ik klauterde naar beneden en legde de kwast op het deksel van het verfblik.

‘Hallo?’

‘Miranda, met Kerry.’

Dat was nogal vreemd. We zagen elkaar vrij regelmatig, eens in de maand of zo, meestal bij mijn ouders. We spraken elkaar zo'n één keer per week door de telefoon, maar ik belde altijd. *Ze* vroeg of ik die avond iets te doen had. Ik had een halve afspraak, maar ze zei dat het heel belangrijk was, anders zou ze het niet vragen. Dus ik moest wel ja zeggen. Ik wilde overleggen over waar we zouden afspreken, maar Kerry had het allemaal al bedacht. Er was in Camden net een eenvoudig Frans restaurantje geopend, niet ver van mij vandaan, en Kerry zou reserveren voor acht uur. Als ik niets meer hoorde, moest ik ervan uitgaan dat het doorging.

Ik was volkomen verbijsterd. *Ze* had zoiets nog nooit geregeld. Terwijl ik de verf met grote streken op de enorme grenen wand

aanbracht, probeerde ik te bedenken wat ze me in godsnaam moest vertellen, maar ik had niet eens een antwoord op de belangrijkste vraag, namelijk of het iets leuks was of iets naars.

Binnen je familie zit je vast aan het beeld dat je familieleden van je hebben, en dan maakt het niet meer uit wat je doet. Je hebt als een held gevochten in een oorlog, maar het enige waar je ouders altijd over praten is dat je zo leuk was toen je op de kleuterschool zat. Uiteindelijk emigreer je naar Australië om het beeld te ontvluchten dat je familie van je heeft, of waarvan jij denkt dat ze dat heeft. Het is net een kamer met alleen maar spiegels, een eindeloze reeks spiegelbeelden. Je krijgt er hoofdpijn van.

Ik was niet naar Australië gevlucht. Ik woonde nog geen twee kilometer van mijn ouderlijk huis vandaan en ik werkte bij mijn oom Bill. Soms is het moeilijk om hem als mijn oom te zien, omdat hij zo anders is dan mijn vader. Hij heeft lang haar dat hij soms in een paardenstaart draagt, en hij scheert zich bijna nooit. Maar belangrijker is dat rijke, trendy mensen in de rij staan om hem in te huren. Mijn vader praat nog steeds over hem alsof hij een huis schilder en behanger is, en ik herinner me van vroeger dat hij met een zootje ongeregeld werkte en meestal in een wrak van een bestelwagen reed die hij van iemand had geleend. Maar tegenwoordig heeft oom Bill (ik noem hem trouwens nooit zo) een bedrijf, een groot kantoor, een lucratief samenwerkingsverband met een groep architecten, en een ellenlange wachtlijst.

Toen ik om ongeveer één minuut over acht in La Table binnenkwam, was Kerry er al. Ze zat aan een tafeltje met een glas witte wijn en de fles in een koelemmer ernaast, dus ik begreep meteen dat ze me goed nieuws te vertellen had. Het leek alsof ze van binnenuit licht gaf, dat door haar ogen naar buiten straalde. Ze zag er anders uit dan de laatste keer dat ik haar had gezien. Ikzelf heb heel kort haar. Ik vind dat mooi en het is vooral erg handig voor mijn werk, omdat mijn haar zo niet in de verf sliert of in een

boormachine verstrikt raakt. Kerry was nooit zo bezig met haar uiterlijk, ze had gewoon halflang haar en degelijke kleren. Maar nu had ze haar haar ook kort en dat stond haar goed. Ze zag er sowieso anders uit. Ze was zwaarder opgemaakt dan anders, zodat haar grote ogen nog groter leken. Ze had ook nieuwe kleren aan, een zwarte broek met wijde pijpen, een witte linnen bloes en nota bene een gilet. Ze straalde iets ondeugends en gretigs uit. Ze zwaaide en schonk een glas wijn voor me in.

‘Proost,’ zei ze. ‘Je hebt trouwens verf in je haar.’

Ik wilde zeggen wat ik hier altijd op wil zeggen, namelijk dat het nogal wiedes was dat ik verf in mijn haar heb omdat ik mijn halve leven aan het schilderen ben. Maar dat doe ik nooit en zeker niet vanavond, nu Kerry er zo gelukkig en verwachtingsvol bij zat. Vol verwachting... Nee toch, hè?

‘Beroepsrisico,’ zei ik.

De verf zat aan de achterkant, waar ik hem niet kon zien. Ze krabde in mijn haar, zodat we er tussen al die etende mensen moeten hebben uitgezien als twee vlooiende chimpansees, maar ik liet haar begaan. Ze zei dat het er niet afging, en dat was een hele geruststelling. Ik nam een slokje wijn.

‘Gezellig tentje,’ zei ik.

‘Ik heb hier vorige week gegeten,’ zei ze. ‘Fantastisch.’

‘En hoe is het nou?’

‘Je bent vast benieuwd waarom ik je belde,’ zei ze.

‘Dat hoeft toch geen speciale reden te hebben?’ loog ik.

‘Ik moet je iets vertellen,’ zei ze. ‘Iets heel bijzonders.’

Ze was zwanger, dat was het. Dat moest het wel zijn. Ik keek haar onderzoekend aan. Wel vreemd dat ze aan de wijn zat.

‘Ik heb een nieuwe vriend,’ zei ze.

‘Wat fantastisch, Kerry. Wat heerlijk om te horen.’

Nu wist ik het even niet meer. Ik was blij voor haar, echt waar, omdat ik wist dat ze al een tijdje geen vriend had en ze dat moeilijk vond. Mijn ouders waren er altijd een beetje bezorgd over, wat

ook niet echt hielp. Maar dat ze het zo officieel aankondigde was heel vreemd.

‘Het is een beetje ingewikkeld,’ zei ze. ‘Daarom wou ik het jou het eerst vertellen.’

‘Hoe kan zoiets nou ingewikkeld zijn?’

‘Precies,’ hapte ze toe. ‘Dat is nou precies wat ik steeds zeg. Het hoeft helemaal geen probleem te zijn, zolang we er geen probleem van maken.’

Ik nam een slokje wijn en probeerde mijn geduld te bewaren. Dat was nog een eigenschap van Kerry: ze was zo non-communicatief dat ze geen stom woord zei, óf ze kakelde aan één stuk door, als een kip zonder kop.

‘Wat is het probleem dan?’

‘Het is iemand die je kent.’

‘O ja?’

‘Nou ja, het gaat nog wat verder. Het is iemand met wie je een relatie hebt gehad. Een ex van je.’

Ik reageerde niet meteen, omdat ik koortsachtig begon na te denken. Wie kon dat zijn? Lucas en ik hadden gigantische bonje gehad en die was trouwens nu met Cleo. Ik was een jaar met Paul geweest en die had Kerry zeker wel een paar keer ontmoet. Maar die zat toch nog steeds in Edinburgh? Nog verder terug dan. Ik had wat scharreltjes gehad in mijn studententijd, maar toen ging ik bijna niet met Kerry om. Ik probeerde me voor te stellen hoe ontzettend toevallig het wel niet zou zijn dat Kerry zo iemand als Rob uit mijn grijze verleden was tegengekomen. Maar die kenden elkaar toch helemaal niet? Of misschien ging het nog verder terug, naar de oertijd op school, met iemand als Tom. Dat was het natuurlijk. Misschien was er een schoolreünie geweest.

‘Het is Brendan,’ zei ze. ‘Brendan Block.’

‘Wat? Hoe bedoel je?’

‘Dat geloof je toch niet? Hij komt zo. Het leek hem een goed idee als we allemaal bij elkaar waren.’

‘Dat kan niet waar zijn,’ zei ik.

‘Ik begrijp wel dat het een beetje vreemd overkomt...’

‘Waar hebben jullie elkaar ontmoet?’

‘Dat zal ik je zeggen,’ zei ze. ‘Ik zal je alles vertellen. Maar ik wil je eerst even iets zeggen voordat Bren er is.’

‘Bren?’

‘Ik wou alleen even eerlijk zeggen, lieve Miranda, dat Bren me alles heeft verteld en dat ik hoop dat het niet te moeilijk voor je is.’

‘Wat?’

Kerry leunde over de tafel en legde haar handen op die van mij. Ze keek me met grote, meelevende ogen aan.

‘Miranda, ik weet dat je veel verdriet hebt gehad toen jullie uit elkaar gingen.’ Ze haalde diep adem en kneep in mijn hand. ‘Ik weet dat Bren het heeft uitgemaakt. Hij heeft me verteld hoe erg je dat vond, dat je heel erg boos was en verbitterd. Maar hij zei ook dat hij hoopt dat je er overheen bent. Hij heeft er geen problemen mee.’

‘Hij heeft er geen problemen mee, zegt-ie?’

Op dat moment kwam Brendan Block het restaurant binnen.

3

Kerry liep hem tegemoet en hij boog zich voorover en gaf haar een teder kusje op haar mond. Ze sloot even haar ogen. Ze zager klein uit vergeleken bij zijn lange, stevige gestalte. Ze ging op haar tenen staan en fluisterde iets in zijn oor, en hij knikte en keek naar me met zijn hoofd een beetje schuin en een flauw glimlachje om zijn lippen. Hij knikte nog een keer en liep toen met uitgestrekte armen op me af. Ik wist niet zo goed wat ik moest doen. Ik kwam half overeind, zodat ik onhandig voorovergebogen stond met de stoel in mijn knieholten toen hij bij het tafeltje kwam.

‘Miranda,’ zei hij. Hij plantte zijn handen stevig op mijn schouders, zodat ik bijna op mijn stoel werd gedrukt, en keek me strak aan. ‘O, Miranda.’

Hij boog zich voorover en gaf me een zoen op mijn wang, te dicht bij mijn mond. Maar inmiddels had Kerry haar arm om Brendans middel weten te slaan, zodat zij ook naar me toe deinde, en één afschuwelijk moment waren alle drie onze gezichten slechts een paar centimeter van elkaar af; ik kon het zweet in de haartjes op zijn bovenlip zien en het littekentje in Kerry’s wenkbrauw waar ik haar met een plastic schep had geslagen toen ik vier was en zij zes, en ik rook zijn zeep en haar parfum en iets zurigs om ons heen. Ik maakte me los en zakte dankbaar op mijn stoel terug.

‘Dus Kerry heeft het je verteld?’ Hij was ook gaan zitten, tussen mij en Kerry in geklemd aan een klein stukje tafel, zodat onze

knieën elkaar raakten. Hij legde zijn hand over die van Kerry tijdens het praten en ze keek naar hem op met haar stralende ogen.

‘Ja. Maar ik...’

‘En het is echt geen probleem?’

‘Waarom zou ik er een probleem mee hebben?’ zei ik en ik besefte dat ik antwoord had gegeven op een nog niet gestelde vraag. Zo wekte ik de indruk dat ik gespannen en zenuwachtig was, wat ook wel een beetje klopte. Dat zou iedereen zijn in zo’n situatie. Ik zag dat ze elkaar even aankeken. ‘Het is prima, bedoel ik.’

‘Ik begrijp wel dat het moeilijk voor je is.’

‘Het is helemaal niet moeilijk,’ zei ik.

‘Dat is geweldig van je,’ zei hij. ‘Zo ben jij gewoon. Ik zei al tegen Derek en Marcia dat ik niet anders verwachtte. Ik zei dat ze zich niet te veel zorgen moesten maken.’

‘Pap en mam?’

‘Ja,’ zei Kerry. ‘Ze hebben een paar dagen geleden kennisgemaakt met Bren. Ze vonden hem heel aardig. Nou ja, dat was te verwachten. Troy mocht hem ook meteen, en je weet hoe lastig die is.’

Brendan glimlachte bescheiden. ‘De schat,’ zei hij.

‘En jij hebt ze verteld...’ Ik wist niet hoe ik die zin moest afmaken. Ik herinnerde me opeens een telefoontje van eergisteravond, toen allebei mijn ouders met me gepraat hadden, beurtelings, om te vragen hoe het nou ging. Een spiertje onder mijn linkeroog begon te trekken.

‘Dat je het wel zou begrijpen, omdat je zo’n groot hart hebt,’ zei Brendan.

Ik werd kwaad bij de gedachte dat ze achter mijn rug om hadden besproken hoe ik zou reageren.

‘Zoals ik het me herinner...’

Brendan hief zijn hand op, een grote, bleke hand met een harige pols. Harige polsen, grote oorlellen, stierennek. Herinneringen kwamen bovendrijven, maar ik duwde ze weer weg. ‘Laten we